

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 1. Quam potestatem habuerit Dominus ratione huius supremi
Sacerdotij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

15
An Christi
debeat
dici sacer-
dos secundum
ordinem
Aaron,

Fabula
Iudaica.

Thomas
Waldensis.

Christus
non fuit
Leuita.

Solutur
Argumen-
tum.

Dices, Ergo potius Christus debet dici Sacerdos secundum Ordinem Aaron, quia expressius præfiguratur eius Sacrificium per Sacrificium Aaronicum.

Respondeo; Suidas verbo Iesus in Lexico refert quandam fabulam à quodam Hebræo Neophyto acceptam, qui narrabat tamquam ingens arcanum Iudæorum, Christum fuisse electum à Phariseis Sacerdotem templi, ibiq; obuiisse munus illius Sacerdotij. Et Thomas Waldensis tom. 2. cap. 116. indicat Christum fuisse Sacerdotem Leuiticum in ordine Lectorum: citat Augustinum & Isidorum, qui tamen nihil tale dicunt: & probat, quia Christus in Synagoga docuit, & eiecit ementes & vendentes de templo: quæ sunt munia Sacerdotij. Sed omnino certum est, Christum non fuisse Sacerdotem secundum ordinem Leuiticum. Patet ex contextu ad Heb. 7. Nam is, de quo hæc dicitur, de aliâ tribu fuit, de qua nullus altario præsto fuit. Manifestum est enim quod ex Iuda ortus sit Dominus noster, in qua tribu nihil de Sacerdotibus Moyses locutus est. Idem constat ex c. 9. v. 11. Non in manufacta sancta introiit Iesus. Adde, Quod Sacerdotes non fiebant electione, sed origine ex Aaron & filijs eius. Exod. 29. Leuit. 8. 2. Paralip. 26.

Vnde ad Argumentum; Respondeo Neg. Consequentia: Sacerdotium enim Leuiticum, etiam representaret Sacrificium Christi cruentum; tamen erat imperfectum, & temporale, & per ipsum Christum auferendum: significabat enim statum Christi passibilem. Sacerdotium verò Melchisedech potius erat perficiendum: sicut Lex Evangelica sustulit legem Moyse, naturæ verò legem non sustulit, sed perfecit. Vnde Sacerdotium Melchisedech aptissime representat perpetuitatem Sacerdotij Christi. Porro, Fabulam illam bene refutat Heutenius post Euthymium in Epistolas Pauli.

Ad rationem Waldensis, Nego illa fuisse propria Sacerdotum: nam etiam Sapientes non Sacerdotes poterant docere & disputare in templo & Synagoga; vt patet de Paulo Actorum 13. 14. 17. & maxime Prophetæ. Eiecit autem vendentes & ementes non vt Sacerdos Leuiticus: nam Luca 20. v. 2. interrogabant eum In qua potestate hæc facis? sed vt Prophetæ, habens diuinitus auctoritatem. Occurrunt hic duo dubia.

D V B I V M I.

Quam potestatem habuerit Dominus ratione huius supremi Sacerdotij?

16
Potestas in
spirituali-
bus.

Conficitur
in tribus.

Respondeo Primo, Habebat potestatem exacte satisfaciendi pro toto genere humano seipsum offerendo: id enim erat proprium munus huius Sacerdotij ad Deum.

Respondeo Secundò, Habebat supremam potestatem in spiritualibus infra Deum nulli creaturæ communicatam, quæ communiter vocatur Potestas excellentia. Ita Doctores in 4. dist. 1. & D. Thomas infra quæst. 64. art. 3. ad 4. Patet Matthæi 28. Conficitur autem hæc excellentia in tribus. Primò, In supremâ iurisdictione spirituali in omnes homines, qua potest illis leges imponere, obligare, dispensare: atque adeo nouam Rempublicam spiritalem, extra quam non sit fa-

lus, institueret: vt Matthæi 16. v. 18. Tu es Petrus, & super hæc petram edificabo Ecclesiam meam &c. Secundò, In potestate condendi Sacramenta, ex se vim sanctificandi habentia, nouumque instituenti sacrificium, cuius etiam vis in totum orbem pertingat. Deinde, in potestate sanctificandi, & remittendi peccata, sine vllò symbolo externo, & etiam per alia quæuis per quæ placuerit; vt patet Matth. 9. & Luc. 5. Tertiò, In eo quod omnis alia potestas spiritualis in Ecclesia, deriuata sit per Christum ab hac potestate Sacerdotij ipsius, cum ipse eam immediatè à sua diuinitate habeat. Vt patet prioris ad Corinth. 4. v. 1. Sic nos existimet homo vt ministros Christi, & dispensatores mysteriorum Dei. Et ad Eph. 4. v. 11. Ipse dedit quosdam quidem Apostolos, quosdam autem Prophetas, alios Euangelistas, alios autem Pastores & Doctores.

Respondeo Tertiò, Ratione huius supremi Sacerdotij habuit etiam potestatem in res omnes temporales totius mundi, quatenus id necessarium erat ad finem spiritalem: idque longè perfectiori modo, quam Pontifex. Et ratio est, quia perfecta potestas gubernandi ad aliquem finem superiore, necessario includit potestatem in omnia inferiora, quæ finem illum possunt impedire, vel plurimum promouere: nam omnia inferiora debent disponi, prout expedit ad finem supremum, alioquin illa potestas esset imperfecta.

D V B I V M II.

Vtrum Christus, vt homo, solum habuerit hæc indirectam potestatem in regna, & res temporales mundi; An etiam directam, tamquam verus Rex & Dominus?

Sunt tres sententiæ. Prima, Negat Christum talem potestatem habuisse. Ita Dominicus Soto in 4. dist. 25. quæst. 2. art. 1. & lib. 4. de Iustitia quæst. 4. art. 1. Eiusdem sententiæ videtur Franciscus Victoria relectione 1. De potestate Ecclesiæ, quæst. 5. num. 15. Secunda sententia est, Christum hæreditario iure fuisse Regem Iudæorum, tamquam hæredem Dauidis. Ita Richardus Armacanus lib. 4. Quaestionum Armeniacarum, cap. 16. Tertia, Christum absolutè fuisse Dominum totius orbis. Ita D. Thomas lib. 3. de Regim. Princip. cap. 12. sub finem, & 13. & 14. & insinuat infra quæst. 59. art. 4. & 6. Iacobus Almainus opusculo de potestate Ecclesiæ, cap. 8. Ioannes à Turrecremata lib. 2. de Ecclesia c. 116. Nauarrus in Cap. Nouit de Iudicijs. num. 130. respondens ad octauum Argumentum.

Dico Primò, Christus, quæ Deus, est Dominus vniuersorum tam temporalium, quam spiritualium. Patet; Quia ipsius sunt omnia titulo creationis, & conseruationis; & singula ad suos fines gubernando perducit.

Dico Secundò; Christus, vt homo, non fuit Rex regni Iudaici titulo hæreditario. Est certus, & communis Doctorum. Vide Victoriam supra num. 16. Probatur Primò, Quia Regnum Messie, de quo Scripturæ, est spirituale, extendens se non solum ad Iudæos terminos, sed ad terminos terræ, & dirigens ad finem spiritalem. Psalm. 2. v. 6. Ego autem constitutus sum Rex ab eo super Sion montem sanctum eius, prædicans præceptum eius. Ioan. 18. v. 36. Regnum meum non est de hoc mundo. Idem colligitur

17
Potestas in
temporalibus.

18
Tres sententiæ.

19

Christus, quæ homo non fuit Rex hæreditarius Iudæos.